

Každodenní antecepční slast a muka

úsek

text

Subjekt podle definice (viz úvod) bude v každodenním životě vyhledávat antecepční slast a vyhýbat se antecepčním mukám. Zejména dávky slasti potřebuje průběžně. To se vztahuje v zásadě na většinu organismů, ale i na kolektivy organismů.

Zkusme se nejprve zaměřit na lidi. Díky konstrukci potřebuje pravidelně získávat dávky vnitřních opiátů (viz kapitola Řízení opiáty), a to každodenně řadu dávek malých, mezi něž jsou občas zařazeny dávky větší z uskutečněných větších projektů. (viz kapitola o lovu medvěda nebo komára v Druhém dílu, část PP).

Uspokojení nenastává jen u vlastních projektů, ale i projektů kolektivu, s nímž se subjekt identifikoval. (Viz Část PP ve druhém dílu).

Člověk sebevědomý si uvědomuje kvalitu svého AA, a proto důvodně věří (má očekávání), že bude i v budoucnu dosahovat nadprůměrných antecepčních slastí. Díky tomu jej krátkodobé neúspěchy nerozkolísají.

Přesto i sebevědomý člověk, který je po delší čas vystaven nedostatku slastí, a naopak inkasuje antecepční muka, může začít o sobě pochybovat. Taková situace jej může dovést do stavu, kdy činí křečovitě pokusy alespoň malé slasti dosáhnout.

Pohledme nyní na člověka s nízkým sebevědomím. Po často i jediném drobném neúspěchu je vnitřně vystaven velkému napětí mezi hladinou opiátů a hladinou muk.

V kapitole "Kolik biče a cukru je třeba ke sžívání" je zavedeno hodnocení míry antecepční slasti a muk v kolektivech. Zkusme kvantifikovat slast a muka nějakou stupnicí i u jednotlivce (který je konec konců kolektivem orgánů, kolektivem buněk).

Hypotéza 1 Antecepční slast a muka lze vzájemně kompenzovat, ačkoli ne vyrušit.

Zdůvodnění V kapitole o humoru bylo ukázáno, že pokud slast a muka nastanou současně v podobné síle, nezruší se, ale vedou ke smíchu, nebo jinému zvláštnímu účinku na subjekt.

Lidé se pojišťují proti nepříjemnostem např. v době hojnosti tím, že část získaných zdrojů poskytnou jiným lidem, a očekávají od nich podporu v době těžkostí. (vděčnost)

Vrcholným číslem tohoto jednání jsou pojišťovny. Člověk, který je dobře pojištěn, sice obvykle nepropadne nekontrolovatelnému smíchu, když mu shoří dům, ale prožívá situaci zcela jinak, než kdyby pojištěn nebyl. Když dítě upadne a pláče, rodiče jej zvednou a něžně jej utěšují. Dítě se obvykle uklidní. Samo rozbité koleno se tím nijak zázračně nezahojilo. Přesto ke kompenzaci došlo.

Musíme předpokládat, že zdroj slasti není jednoduše postrádání muk, resp. antecepční muka nejsou pouhé postrádání slasti.

Zavedme tedy veličiny antecepční slasti na osu X a antecepčních muk na osu Y.

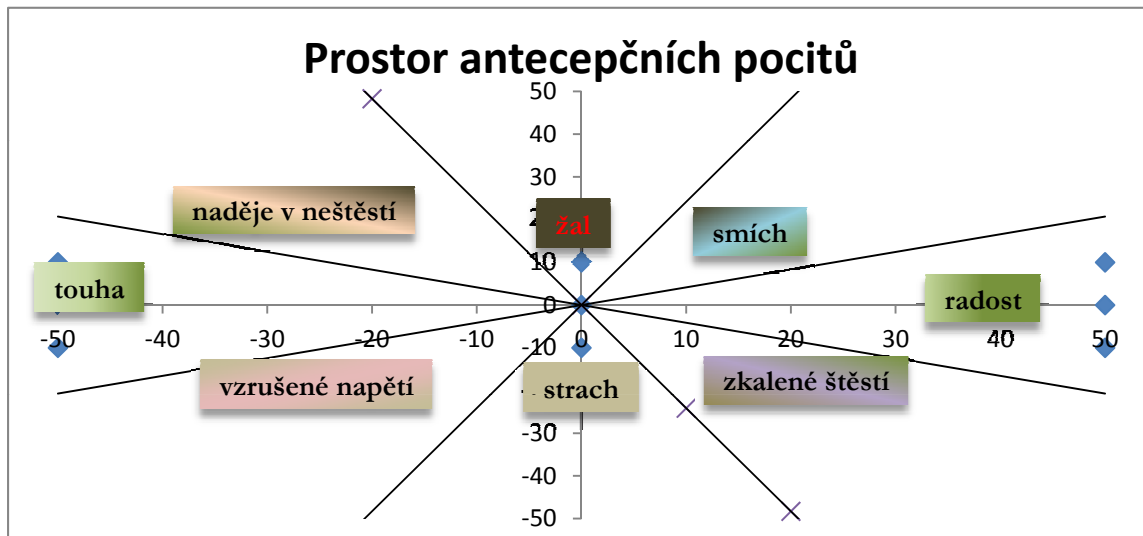
Záporné hodnoty na jednotlivých osách označme jako "touhu po slastí" resp. "strach před muky".

úsek

text

Znázorníme si v grafu nejjednodušší situace:

Graf [Prostor antecepčních pocitů](#)

Obrázek je pouze schematický. Ve skutečnosti podle tvrzení (Kolik bíče a cukru ke sžívání! Hypotéza1) jsou muka asi 4-5 x silnější než slast, takže by graf byl výrazně sploštělejší a byly by hůře přehledné oktanty s označením pocitu.

touha
radost
strach
žal
vzrušené napětí
naděje v neštěstí
smích
zkalené štěstí

Z diagramu je vidět možnost převést např. čistý žal na smích nebo na naději v neštěstí. Nebo čistého strachu na vzrušené napětí nebo na zkalené štěstí.

Hypotéz a2 Člověk potřebuje dosahovat průměrné hodnoty antecepční slasti minimálně o velikosti K , kde K je jeho osobní konstanta.

Poznám ka Co znamená výraz "průměrná hodnota" v Hypotéze2 ?

Musíme vyjít z pojmu trvání slasti. Slast není okamžiková událost typu záblesk, ale po nastoupení určitou dobu přetrvává a pak pomalu odeznívá. Přijmeme tedy Hypotézu3

Hypotéz a3 Slast odeznívá proto, že je její působitel (dále SCD = substance causing delight) v těle nějak postupně spotřebován.

Hypotéz a4 Ty buňky, které SCD v těle spotřebovávají, jej od organismu vyžadují, pokud ho mají nedostatek.

Hypotéz a5 Jednotlivá buňka, která spotřebovává SCD, vydrží s elementární dávkou působící látky po čas T .

úsek

text

Zdůvodnění Představme si, že v organismu je N spotřebitelských buněk a že je vyplaveno právě N elementárních dávek SCD. V jednom krajním případě potrvá pocit uspokojení po čas T , když každá z N hladových buněk dostane právě jednu dávku. V případě, že polovina buněk dostane a druhá ne, může uspokojení první poloviny trvat až $2 \cdot T$.

Tomuto druhému případu budeme říkat částečná slast. Nyní můžeme propojit Hypotézu2 s Hypotézou5.

Průměrná potřeba organismu je $k=N/2$ dávek SCD, kde N je počet spotřebitelských buněk. Další dávku potřebuje organismus po uplynutí nanejvýš času T od předchozí dávky.

Uvažujme, co se stane, pokud organismus tuto dávku včas nedostane, aby byl aspoň částečně spokojen.

Lze uvažovat o nějakém vnitřním zadlužování. Např. subjekt chová naději, že má rozpracovaný nějaký větší projekt, jehož uskutečnění bohatě vynahradí současný nedostatek slasti.

Pokud se projekt podaří, dluhy jsou smazány. Pokud projekt naopak selže, nastanou několikanásobná antecepční muka.

Otázka **Co je to za mechanismus, který umožňuje takové vnitřní zadlužování? Jak vlastně proběhne?**

Zřejmě se jedná o nějaké rezervní zdroje, které si organismus ponechává pro krizové situace, a při úspěchu projektu je schopen tyto rezervy obnovit.

Hypotéza a **Potřeba prožívat v trvajícím čase antecepční slast souvisí s motivací vyhledávat zdroje pro další pokračování života subjektu i v době dostatku.**

Závěr **Organismy vyššího typu, které jsou řízeny opiáty, z nějakého důvodu potřebují prožívat antecepční slast průběžně i v době dostatku. Důvod této potřeby nepochybně souvisí s přežitím díky úspěšnější antecepci, která nezanedbává vyhledávání dalších zdrojů až když ty současné dojdou.**